

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXVI. De Synodo Mediolanensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

deridebant, hanc exercitationem con- A
scripsit adolescentibus, artem differen-
di per sophisticas ratiocinationes sophi-
stis opponens. Quocirca academici
Philosophi qui Platonis & Plotini libros
exponunt, ea reprehendunt quæ ab Ari-
stotele sunt subtiliter & argute dicta.
Verùm Aetius, quippe qui academi-
cum præceptorem nactus non esset, ad
sophisticas categoriarum argumenta-
tiones adhaesit. Quamobrem intelli-
gentiâ assequi non potuit, quomodo es-
set ingenita generatio, & qua ratione
id quod genitum est, coæternum esset
illi qui genuit. Cæterum adeo me- B
diocri doctrinâ præditus, & sacrarum
literarum imperitus erat Aetius, & in
uno contendendi studio exercitatus;
quod quivis etiam agrestis facillè conse-
qui possit: ut ne veterum quidem scri-
ptorum qui sacros Christianæ religio-
nis libros interpretati sunt, usum ullum
aut peritiam haberet: sed Clementem
& Africanum atque Origenem, viros
omni genere doctrinæ excultos, profu-
sus aspernaretur. Composuit autem
epistolas tum ad Imperatorem Constans
tum ad quosdam alios; in quibus
longas texit disputationes, & argu- C
menta sophistica proponit. Quam ob
causam, & sic est cognominatus. Ac
licet eadem cum Arianis & diceret &
sentiret, ab iis tamen ipsis qui per-
plexas ejus argumentationes intellige-
re non poterant, hæreticus est judi-
catus. Ob id pulsus eorum Ecclesia,
hanc speciem præ se tulit, quasi ipse se
ab eorum communione se junxisset. Ma-
nentque hætenus ab illo propagati, ij
qui olim quidem Aëtiani, nunc autem
Eunomiani dicuntur. Eunomius e-
nim qui notarius ejus fuerat, & inanem
illam ac verbosam disputandi rationem
ab eo didicerat, sectæ illi postea præ-
fuit. Verùm de Eunomio uberius suo D
loco dicturi sumus.

CAP. XXXVI.

De Synodo Mediolanensi.

PER idem tempus in Italia conven-
erunt Episcopi: ex Orientalibus qui-
dem haud multi. Plerosque enim eo-
rum aut senectus, aut itineris longitu-
do, domi detinuerat. Ex Occidentis
autem partibus plures quam trecenti
adfuerunt. Siquidem Imperator præce-

τοῖς νέοις, τὴν διαλεκτικὴν τοῖς Θεοφίλοις
διὰ τῶν Θεοφισμάτων ἀντέθηκεν οἱ γὰρ ἐφε-
λικοὶ τῶν φιλοσόφων, τὰ πλάτωνος καὶ
πλωτῖνος ἐκπιθέμενοι, ἔξελέγχον τὰ τε-
χνικῶς παρὰ δρισοτέλους λεγόμενα· ἀλλὰ
ἀπέφθεκεν ἐφελικῶς μὴ τυχὼν διδασκαλίας,
τοῖς ἐκ τῶν καθηγοριῶν Θεοφισμασι συνε-
πέμνε· δὲ ἔτενοῖσιν ἀδεδωκῆναι, πῶς ἐστὶν
ἀγνήσι καὶ γνήσις, ἔστω τὸ γνήσιον
συναϊδίον ἐστὶ τῶν γνήσιων· ἔτω δὲ ἡν ὁλο-
γομαθῆς ὁ ἀεὶ, καὶ τῶν ἱερῶν γραμμα-
των ἀμύνη, τὸ ἐρετικὸν δὲ καταρθῶκει με-
νον, ὅπερ ἀνὰ καὶ ἀγροικὸς πεποιθήσεν, ὡς μὴ
τε τὰς δεχάμας τὰς τὰ χριστιανικὰ λέγοντας
ἐμμελῶς ἀσκηθῆναι, πολλὰ χαρῶν
φράσας τοῖς πατρὶ κλημέναι, καὶ ἀφαιρε-
τὸν, καὶ ἀεργῆναι, ἀνδρας πάσης Θεοφί-
ἐπισήμονας· ἐπιστολάς τε συνεκάθησε περὶ
τὸν βασιλέα κωνσταντῖνον, καὶ πρὸς ἑτέρας
τινας, ἐρεχελίας συμπλέκων καὶ Θεοφισμα-
τα μελετῶν· διὸ καὶ ἐπεκαλεῖτο ὁ ἀεὶ
ἀλλὰ εἰ καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς δρισηνίζουσι ἐπι-
γῆ, ὅμως ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐδυναμίσθη
συνεῖναι τὸ παρῆκελές τῶν συλλογισμῶν,
ὡς ἀίρετικὸς ὁ ὁμόφρων αὐτοῖς ἐνομιζέσθαι
διατέτο ἔξελαθεῖς τῆς αὐτῶν ἐκκλησίας,
ἔδοξεν αὐτὸς μὴ βέλεσθαι κοινωεῖν αὐτοῖς
καὶ νῦν εἰσὶν ἔξεκείναι, οἱ τότε μὲν ἀ-
πανοὶ, νῦν δὲ ἐνομιανοὶ προσαγορευόμε-
νοι· χρόνῳ γὰρ ὑστερον ἐνόμισθη, ταχυγῆ-
φθη ὡς ἐκείναι, καὶ ὑπὸ αὐτῶν παρῆκε-
θεῖς τὴν ἀίρετικὴν λέξιν, ἔστω τῶν τότε
περὶ τὴν πατρὶ μὲν ἐν ἐνομίαις καὶ χῶρον
ἐρῶμεν

Κεφ. λς'.

Περὶ τῆς ἐν Μεδιολάνῳ συνόδου.

Τότε δὲ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ συνεήλθον ἐπι-
σκοποὶ, τῶν μὲν ἀνατολικῶν ἐσφῆ-
ρα πολλοὶ, ἐπεὶ τοὺς πλείους αὐ-
τῶν τὸ τῆς ἡλικίας γῆρας, καὶ τῆς ὁδοῦ
τὸ διάστημα παρεῖναι ἐκώλυεν τῶν ἐ-
ξασπείων, ὑπὲρ τοὺς τετρακοσίους ἀπὸ
τησαν πρὸς ἀγῶμα δὲ ἦν τὸ βασιλεῖ

ἐν μεδιολάνῳ πόλει ποιήσας τὴν συνόδον καθ' ἣν συνελθόντων, οἱ ἐν τῆς ἀνατολῆς πρὸ πάντων ψήφον κοινὴν καὶ ἀθανασίᾳ ἐκφέρειν ἠξίουν ὅπως ἀντέτα γενόμενος, τελέως ἀβασίῃ ἐκείνῳ ἢ ἀλεξάνδρῳ (ἢ ἡσυχίου ἢ δονατοῦ καὶ παυλίνου ὁ τῆς ἐν γαλλίᾳ τριβέρεως ἐπισκοποῦ, διονυσίου τε καὶ εὐσεβίου, ὧν ὁ μὲν ἀλβας τῆς ἰταλῶν μητροπόλεως ἐπίσκοπος ἦν, εὐσεβίου δὲ βρεκίλων, πόλις δὲ αὐτῶν ἐν ἰταλίᾳ λιγύων, ὡς ἐπὶ καθαρῆσει τῆς πίστεως τῆς ἀνατολικῆς πρὸς αὐτὸν κυρώσασθαι καὶ ἀθανασίᾳ ψήφισμα, ἀνασάντες ἐβόων μακρὰ, δόλον ὑπομνῆσαι καὶ ἀπάτην διὰ τῶν γνωμένων τὸν χριστιανισμόν· ἐγὰρ ἀληθὴ τὴν καὶ ἀθανασίᾳ μέμψιν εἶλεγον εἶναι, ἀλλ' ἐπεὶ ἠδυσχεροῦ τῆς πίστεως ταῦτα αὐτὰς ἐπινοεῖν τοιαῦτα κεκροσγῶτων, διαλύει) μὴν τότε τῶν ἐπισκόπων ὁ σύλλογος.

aperat, ut in urbe Mediolano Episcoporum synodus haberetur. Ibi cum omnes in unum convenissent, ante omnia Orientis Episcopi postularunt, ut adversus Athanasium conmineretur: eo scilicet consilio, ut post hac Alexandriam ingredi penitus ei non liceret. Quod cum intellexisset Paulinus Trevitorum in Gallia Episcopus, & Dionysius atque Eusebius; quorum ille Albæ Metropolis Italiae; hic, Vercellæ quæ Liguriæ civitas est, erat Episcopus: Orientales videlicet id agere ac moliri, ut per confirmationem sententiæ contra Athanasium prolata, fides subverteretur: confurgentes graviter vociferari cœperunt, dolum ac fraudem strui Christianæ religioni per ea quæ geriebantur. Neque enim vera esse quæ Athanasio objiciebantur, sed ad fidei destructionem hæc ab illis excogitari. Quæ cum illi acriter inclamarent, tunc quidem solum est concilium Episcoporum.

Κεφ. λζ.

Περί τῆς ἐν Ἀριμίνη συνόδου καὶ τῆς ἐκείσε ἐκτεθείσης πίστεως.

C A P. XXXVII.

De Ariminensi Synodo: & de fidei formula illic promulgata.

ΓΝῶς δὲ ὁ βασιλεὺς, τὸς μὲν ἐκποδῶν δι' Ἰζορίας ποιῆσαι οἰκονομικὴν δὲ συνόδον συγκελεύειν ἐβέβητο, ὅπως ἀν' πάντας τὰς τῆς ἀνατολῆς ἐπισκόπους εἰς τὴν δύσιν ἐλκύσας, ὁμοδόξας, εἰ δυνάσθῃ, τὰς πάντας ποιήσῃ ὡς ἡ ἀπὸ ταῦτα σκεπτομένη, χαλεπὰ τὰ τῆς ὁδοῦ κατεφαίνετο, διμερῆ ἡγήσας τὴν συνόδον αὐτοῖς προσέταξεν ἐν δριμύνῳ μὲν τῆς ἰταλίας, τὸς τότε παρόντας συνελθεῖν ἐπιτρέψας: τὸς δὲ ἐν ἀνατολῇ, διὰ γραμμάτων ἐν νικομηδείᾳ τῆς βιθυνίας ἀπαντήσασθαι ἐκέλευσε ταῦτα μὴν ὁ βασιλεὺς σκοπῶν τῆς ὁμοφωνίας ἐκέλευσεν ἔμην ἀπὸ τοῦ σκοποῦ χρεσθῆναι ἔχον ἐκείσιν ἔδετερον γὰρ τῶν συνόδων ἑαυτῇ συμφώνησεν, ἀλλ' ἑκατέρω διμρέθη ἔτε γὰρ οἱ ἐν δριμύνῳ συνελθόντες, ὁμοφωνήσασθαι δεδωμένον καὶ οἱ τῆς ἀνατολῆς συνελθόντες ἐν σελευκίᾳ τῆς ἰσαυρίας, ἕτερον χρίσμα εἰργάσαντο ὅπως μὴ ἐν ἑκάσῳ τῶν ἐχθρῶν, παροῦντες δηλώσασθαι, πρὸς ἕτερον πρὸς

Quod ubi comperit Imperator, illos quidem in exilium ablegavit: generale vero concilium convocare statuit, ut cunctis Orientis Episcopis ad Occidentis partes accersitis, universos, si fieri posset, ad unius fidei concordiam adduceret. Sed cum ei talia cogitanti difficultatem afferret itineris longitudo, duas in partes concilium dividi iussit. Et eos quidem qui tum aderant, apud urbem Italiae Ariminum congregari mandavit: Episcopus autem Orientis, Nicomediæ quæ civitas est Bithyniæ colligi, datis ad eos literis præcepit. Et ista quidem Imperator concordie causa decreverat. Sed ejus consilium felici successu caruit. Neutra enim synodus Episcoporum secum ipsa consensit: sed utraque contrarias in partes divisa est. Nam neque Episcopi apud Ariminum congregati, unius ejusdemque sententiæ esse poterunt: & Orientales apud Seleuciam Isauriæ collecti, novum dissidium excitavere. Porro qua ratione gesta sint singula, in progressu narrationis declarabimus, si modo pauca prius de

R ij